

Ellers er lyd kvaliteten imponerende klar og detaljrik, og låter som "Song Of A Sad Little Girl" og "That Which Once Was Mine" er som valium for ørene mens klassikere som "The Man Who Called Himself Jesus", "Josephine, For Better Or For Worse" og "The Battle" bare bekrefter at Dave Cousins allerede da var en av de betydeligste låtskriverne i engelsk rock. De avslutter (morsomt nok, men litt uforståelig) med en banjo-versjon av The Shadows' "Dance On" – vel, vel, publikum likte den tydeligvis.

Historisk sett er dette et interessant dokument, men om det er et anbefalt kjøp for andre enn de spesielt interesserte – se, det er noe annet.

www.witchwoodrecords.co.uk
www.strawbsweb.co.uk

SEID

creatures of the underworld

Format	CD
Nasjonalitet	Norge
Innspilt	2005-2006
Utgitt	2006
Plateselskap	Sulatron-Records
Katalognr	SULO601
Spilletid	48:56

Jon Christian Lie

I verden slik vi kjenner den er det to fenomen hvis utstrekning er uendelig; universet og dumheten. Vi har, som band, søkt de ytterste grensene for begge, og tittet over på den andre siden. Det var ikke noe pent syn som møtte oss. Vi er skremt, og av hensyn til egne og andres helse tør vi ikke ta dette lenger. Kosmisk pirathilsen, Seid.

Slik lyder det altså i det melankolske presseskrevet til Seid i anledning bandets (etter eget utsagn) avskjed. Siste konsert ble spilt på Mir i Oslo 26. august, så gjenstår det å se om dette virkelig betyr slutten på dette energiske spacerock-bandet fra Norge. I så fall er det meget trist og vi får uansett benytte anledningen til å takke for mange berikende og kaotiske konsertopplevelser fra dette bandet!

Som et testament får vi i det minste bandets andre album *Creatures Of The Underworld*, et album bestående av både eldre låter (som huskes fra konsertene) og nyere materiale. Som forrige utgivelse er plata preget av mye lyd. Jeg sitter likevel igjen med en følelse av at Seid har langt bedre kontroll over sitt lydbilde denne

gangen. De har vokst femten hakk som musikere og åpenbart tilegnet seg et godt øre for produksjon. Den største forskjellen fra forrige utgivelse er at tangentene (traktert av Organ Morgan) er langt bedre integrert i lydbildet, og for en lydvegg med tårevått klaviatur det har blitt. Her formelig svømmer det over av Mellotroner, moogs, Hammondorgel så langt øyet kan se (øret kan lytte etc.).

Produksjonen er førsteklasses og resultatet har blitt et spennende album, uansett sjanger. Musikalsk snakker vi om en fargerik form for spacerock med mange spennende elementer, med innslag fra alt fra balkan-aktige partier og nærmest Terje Rypdal-inspirerte passasjer, side om side med de mer typiske intergalaktiske utbruddene som har kjennetegnet Seid. Når det er sagt, jeg kan aldri huske å ha hørt Seid mer progressive i uttrykket enn de er på denne utgivelsen.

Det er med vemod at vi må forlate denne inspirerte gjengen fra Arendal. På den annen side, kanskje greit å gi seg før man blir utbrent og det går på helsa løs? Vi får satse på at enkelte av medlemmene vil dukke opp i andre fremtidige prosjekter. I mellomtiden kan du jo sjekke ut Seids siste albumslipp. Burde falle i smak hos både prog- og spacerock-lyttere.

www.kosmonautes.com

SOFT MACHINE

grides

Format	CD/DVD
Nasjonalitet	UK
Innspilt	1970-71
Utgitt	2006
Plateselskap	Cuneiform Records
Katalognr	Rune 230/231
Spilletid	79:10/20:41

Trond Sætre

En CD fylt helt til randen med konsertopptak av Soft Machine fra gruppas gullalder. Ai ai, dette er mat for enhver Canterbury-entusiast. Nå er det riktignok ikke helt uvanlig å sende ut slike gamle opptak. Siden 90-tallet er det utgitt minst et dusin live-album med Soft Machine. Cuneiform alene har gitt ut seks. Til hjelp for samlere kan coverheftet fortelle at dette opptaket kommer kronologisk mellom *Live at the Proms* og *Virtually*. Jeg er ærlig talt ingen ivrig samler av slikt materiale, så sammenliknings-

THE FREE SPIRITS

out of sight and sound

Denne gruppa er strengt tatt ikke prog, ikke engang protoprogram – mer en slags syrete jazz/psykedelia crossover, og de er interessante fordi det var Larry Coryells første band, ja, også fordi jeg ble eksponert for denne plata i ungdommen – en skjellsettende musikalsk opplevelse (og jeg har måttet vente lenge på denne CD-utgivelsen). Bandet spiller nyansert og heftig med dristige toneganger og en fan-denivolsk framføring som slett ikke var vanlig på denne tiden. Trommeslager Bob Moses håndterer trommesettet som det var et leketøy, og bandet bygger bro mellom jazz og psykedelia blant annet gjennom bruk av fløyter og sitarer. Det er kompositoriske vendinger her som langt overgår hva dagens gjengse progband evner, og selv om produksjonen er romlete og full av umotivert ekko, er dette nyskapende og progressiv musikk innspilt lenge før "prog" ble et begrep – sent 1966. USA 1967/2006 www.sunbeamrecords.com (Sven)

THE PEDDLERS

suite london

Denne plata var gjenstand for en av de aller første "Mimrehjørnene" – ja faktisk før Tarkus-tiden. Først nå er denne milepælen av en utgivelse tilgjengelig på CD, og alle med sans for kombinasjonen rock og klassisk musikk må kjenne sin besøkelsestid. Peter Robinsons (Quatermass, Brand X m.fl.) orkesterarrangementer er banebrytende innenfor denne musikalske varianten og selv om Roy Phillips og The Peddlers kun var et middels interessant jazz/pop/blues-ensemble i seg selv, holder de et nivå både kompositorisk og framfølelsesmessig som de aldri var i nærheten av verken før eller siden. Lydmessig var denne plata nær uovertruffen i 1971, en samvittighetsfull remastring har ikke akkurat gjort den dårligere. Utgivelsen inneholder 6 bonus-spor (tre singler, for- og baksider) som bandet ga ut i perioden 1971-73. Sammenlignet med albumet faller de rimelig flatt. UK 1972/2004, Mercury Eclipse (Sven)

grunnlaget mitt er litt spinkelt. CDen *Grides* gjengir en 1970-konsert fra Amsterdam i sin helhet. Lyd-kvaliteten er upåklagelig og gir en intim følelse. Repertoaret er i all hovedsak hentet fra andre til og med fjerde album.

Men det er ikke hovedattraksjonen her. Nei, årets nyhet er konsert-DVDen – et opptak gjort for Radio Bremen i 1971 – som følger med denne CDen. Grunnet rettighetsproblemer er det vanskelig å få frigitt filmopptak av SM-konserter, og Cuneiform annonserer at dette er den aller første DVD-utgaven av en slik konsert. Jeg tar gjerne deres ord for det. Kaleidoskopiske mønstre på veggen er, til å begynne med, det mest synlig dynamiske ved konserten, og det tar et par minutter før kamera fokuserer på de individuelle bandmedlemmene. Men når først det skjer, er opptaket et fascinerende studium av Soft Machines spillestil. Selv om gruppa er nydelig samspilt, opptrer hver og en av dem som om de var i sin egen lille verden, og ikke en eneste gang ser noen av dem inn i kamera. Særlig Robert Wyatts vokale improvisasjon-

er er verdt å få med seg. Kombinasjonen av kryssklipping og farge-manipulasjon med Wyatts opptreden kan få enhver seer til å føle seg som en hippie på syre.

Tittelen på albumet er for øvrig hentet fra Elton Deans komposisjon "Neo-Caliban Grides", et uttrykk som ifølge Dean selv betyr "nifse lyder fra ville, demoniske, mytiske stammer". Og slik kan en jo også beskrive enkelte tidlige SM-komposisjoner. Stykket forekommer først på Deans soloalbum fra 1971, men dukker her opp i to versjoner (en på CD og en på DVD) med bandet.

For deg som vil bli kjent med Soft Machine er *Grides* et like godt sted å begynne som noe annet. Og hvis du allerede er en ivrig fan – ja, da må du vel ha den, den som inneholder DVD og greier...

www.cuneiformrecords.com